

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Mesta Trenčín**, so sídlom v Trenčíne, Mierové námestie č. 2, proti povinnému **Vydavateľstvu ANAGRAM**, so sídlom v Trenčíne, Bratislavská č. 123, **pre vymoženie 38,83 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 61 Er 1953/2007, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín z 8. februára 2010 č.k. 61 Er 1953/2007-13 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 31. mája 2010 sp. zn. 8 CoE 61/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Trenčín z 8. februára 2010 č.k. 61 Er 1953/2007-13 vo výroku o trovách exekúcie a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 31. mája 2010 sp. zn. 8 CoE 61/2010 **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súde Trenčín na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín uznesením z 8. februára 2010 č.k. 61 Er 1953/2007-13, exekúciu zastavil a súdnej exekútorke JUDr. Eve Šteinerovej náhradu trov exekúcie nepriznal. Takto rozhodol po zistení, že povinný bol zrušený bez likvidácie a 13. augusta 2008 bol vymazaný z obchodného registra a pretože zanikol bez právneho nástupcu, exekúciu podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku zastavil. Výrok o nepriznaní trov exekúcie súdnej exekútorke odôvodnil tým, že povinnosť zaplatiť trovy exekúcie nemožno povinnému pre jeho zánik bez právneho nástupcu uložiť a nebola zistená ani procesná zodpovednosť oprávneného za zastavenie exekúcie, ktorá by podľa § 203 Exekučného poriadku odôvodňovala jeho povinnosť na zaplatenie trov exekúcie.

Krajský súd v Trenčíne, na odvolanie súdnej exekútorke čo do výroku o trovách exekúcie, uznesením z 31. mája 2010 sp. zn. 8 CoE 61/2010 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania potvrdil. Bol toho názoru, že súd prvého stupňa o trovách exekúcie rozhodol vecne správne. Zhodne s prvostupňovým súdom mal za to, že v danom prípade aplikácia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku pre rozhodovanie o trovách exekúcie neprichádza do úvahy, nakoľko zo spisu nemožno vyvodit' zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie. Do úvahy neprichádza ani aplikácia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže k zastaveniu exekúcie nedošlo z dôvodu, že majetok povinného nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie; exekúcia bola zastavená v dôsledku zániku povinného bez právneho nástupníctva, ktorý tým stratil spôsobilosť byť účastníkom konania.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na základe podnetu súdnej exekútorke napadol uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie a potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) mimoriadnym dovolaním, v ktorom vyslovil názor, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a vec bola nesprávne právne posúdená (§ 243f ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p.). Uviedol, že súdy nesprávne stanovili dôvod zastavenia exekučného konania, pretože zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 39 CbR 20/2007 vyplýva, že uznesením z 30. mája 2008 bol povinný zrušený bez likvidácie. Na základe toho mal okresný súd preukázané, že povinný nemá žiadny obchodný majetok, ktorý by postačoval na náhradu primeraných výdavkov a odmenu za výkon funkcie likvidátora. Súd tiež neuložil povinnému nahradiť trovy konania, pretože mal tiež preukázané, že povinný nemá žiadny majetok, čo vyplýva tiež zo znenia § 68 ods. 9 Obchodného zákonníka. Ak okresný súd zistil nedostatok majetku a zrušil obchodnú spoločnosť povinného bez likvidácie, je táto skutočnosť aj vecným dôvodom pre záver, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie a pre posúdenie nároku súdneho exekútora na úhradu exekučných trov mal okresný súd použiť ustanovenie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého trovy exekúcie v prípade, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša oprávnený.

Oprávnený, ani súdna exekútorke sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia súdov v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa odvolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). V dovolacom konaní ale nevyšla najavo žiadna z týchto väd.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnúť aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamietal, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady, mimo väd uvedených v § 237 O.s.p., sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Medzi také vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho

súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. a pod.

Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak a/ sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným, b/ rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným, c/ zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie, d/ exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, e/ bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťať exekúciu (§ 55), f/ po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, g/ exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, h/ majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, i/ oprávnený nezaplatil súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, j/ pri exekúcii predajom zálohy zaniklo záložné právo a oprávnený bol záložným veriteľom.

Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Exekučný súd pri rozhodovaní o zastavení exekúcie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať nielen s dôvodmi zastavenia exekúcie, ale jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený aj z hľadiska výroku o trovách konania, a to nielen uvedením zohľadnených skutočností, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia je preukázanie správnosti súdneho rozhodnutia a umožniť jeho kontrolu v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Len takéto rozhodnutie možno označiť za preskúmateľné.

Dovolaťom napadnutý výrok uznesenia o trovách exekúcie odôvodnil exekučný súd len nesplnením zákonných predpokladov stanovených v ustanovení § 203 Exekučného poriadku, pre ktoré nemožno uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie oprávnenému. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia však nie je možné jednoznačne zistiť *dôvod*, pre ktorý súd

exekúciu zastavil (len odkaz na ustanovenie § 57 ods. 2 Exekučného poriadku). Túto vadu neodstránil ani odvolací súd.

Podľa § 196 Exekučného poriadku za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty.

Náklady podľa § 196 uhrádza povinný (§ 197 Exekučného poriadku).

Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

Ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený. To neplatí, ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom. V takomto prípade znáša trovy exekúcie súd; súd nemá právo na náhradu trov exekúcie, ktoré platil (§ 203 ods. 2 Exekučného poriadku).

S dôvodmi vytýkanými napadnutým rozhodnutiam generálnym prokurátorom treba súhlasiť, pretože súdy nižších stupňov sa **vôbec** nezaoberali otázkou, **z akého dôvodu** došlo k výmazu povinného z obchodného registra, ktorá skutočnosť má dopad na dôvod zastavenia exekúcie v zmysle § 57 Exekučného poriadku a následne aj na rozhodnutie o trovách exekúcie. Ak totiž dôvod pre ktorý došlo k zastaveniu exekúcie súd nesprávne stanovil alebo ho nestanovil vôbec, neboli splnené ani predpoklady na rozhodnutie o trovách exekúcie. Závery súdov nižších stupňov, ktorými ustálili dôvod zastavenia exekúcie poukazom na § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, treba považovať za súčasného stavu veci, keď sa neoboznámili s dôvodmi, pre ktoré došlo na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín z 30. mája 2008 sp. zn. 39 CbR 20/20017 k zrušeniu povinného bez likvidácie a následne k jeho výmazu z obchodného registra za predčasné a nepreskúmateľné, nedávajúce základ pre rozhodnutie o trovách konania. Preto aj ich rozhodnutie o trovách exekúcie nemožno považovať za správne.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v konaní došlo k inej vade konania a generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa

§ 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie krajského súdu v zmysle § 243b ods. 2 a § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p. a podľa § 243b ods. 3 O.s.p. i rozhodnutie exekučného súdu v jeho napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 243i ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová